

A woman with long dark hair, seen from behind, stands in a vast field of golden wheat. She is wearing a white, long-sleeved, textured top and a white, pleated skirt with a black waistband and hem. Her hair is blowing in the wind. The sky above is a deep, moody blue with scattered white clouds. The horizon is flat and distant.

BLAKE PIERCE

EN MACKENZIE WHITE-DECKARE—BOK 1

INNAN
HAN
DÖDAR

Blake Pierce
Innan han dödar

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Innan han dödar / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

Från den bästsäljande författaren Blake Pierce kommer nu en ny pulshöjande deckarserie. Mitt ute bland majsfälten i Nebraska hittas en kvinna död och fastbunden vid en påle, offer för en vansinnig mördare. Polisen inser snart att de har att göra med en seriemördare — och att han bara har börjat. Kriminalinspektör Mackenzie White, ung, tuff och smartare än de åldrade, sexistiska männen i den lokala poliskåren, kallas motvilligt in för att försöka lösa fallet. Det tar emot för de andra poliserna att erkänna att de behöver hennes unga, skarpa sinne, som redan har lyckats lösa tidigare ouppklarade brottsfall som lämnat dem handfallna. Men även för Mackenzie framstår det här nya fallet närmast som en gåta utan svar, ett fall vars like varken hon eller den lokala poliskåren någonsin tidigare sett. När FBI kallas in för samarbete påbörjas en intensiv jakt. Mackenzies mörka förflutna, hennes misslyckade relationer och hennes uppenbara attraktion till den nya FBI-agenten, tvingar henne att möta sina egna demoner samtidigt som mördaren tar henne till de allra mörkaste delarna av hennes inre. När hon gräver sig allt djupare ner i mördarens värld, besatt av att hans vrickade psyke, inser hon att ondska verkligen existerar. Hon hoppas bara att hon inte ska bli fullkomligt uppslukad av det, samtidigt som hela hennes liv faller isär omkring henne. När fler offer hittas och en hektisk kamp mot klockan påbörjas, så finns det ingen annan utväg än att hitta honom innan han dödar igen. INNAN HAN DÖDAR är en mörk psykologisk thriller med pulshöjande spänning, samt början på en fängslade ny bokserie — och en älskvärd ny karaktär — som kommer få dig att vända sida efter sida långt in på småtimmarna. Den andra boken i deckarserien om Mackenzie White finns ute nu! Ute nu finns också BORTA (En Riley Paige-deckare — Bok 1), en bästsäljare (etta på Amazons bästsäljarlista) med över 350 femstjärniga recensioner — och gratis att ladda ner!

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG	8
KAPITEL ETT	10
KAPITEL TVÅ	14
KAPITEL TRE	18
KAPITEL FYRA	20
KAPITEL FEM	23
KAPITEL SEX	27
KAPITEL SJU	31
Конец ознакомительного фрагмента.	33

INNAN HAN DÖDAR

(EN MACKENZIE WHITE-DECKARE — BOK 1)

BLAKE PIERCE

ÖVERSÄTTNING AV PETTER MATTSSON

Blake Pierce

Blake Pierce är författare av den bästsäljande deckarserien om RILEY PAIGE, som består av femton böcker (pågående serie). Blake Pierce är också författare av deckarserien om MACKENZIE WHITE, som består av nio böcker (pågående serie), av deckarserien om AVERY BLACK, som består av sex böcker, av deckarserien om KERI LOCKE, som består av fem böcker, av deckarserien THE MAKING OF RILEY PAIGE, som består av tre böcker (pågående serie), av deckarserien om KATE WISE, som består av fyra böcker (pågående serie), av den psykologiska spänningsromanserien om CHLOE FINE, som består av tre böcker (pågående serie), samt den psykologiska thriller-serien om JESSE HUNT, som består av tre böcker (pågående serie)

Blake är själv en ivrig läsare och livslång beundrare av deckar- och thriller-genrerna, och skulle därför älska att höra från dig som läser böckerna. Så besök gärna www.blakepierceauthor.com för mer information och kontaktuppgifter.

Copyright © 2016 av Blake Pierce. Alla rättigheter förbehållna. Med undantag för vad som tillåts enligt US Copyright Act of 1976, får ingen del av denna publikation reproduceras, spridas eller överföras i någon form eller på något sätt, eller lagras i en databas eller ett hämtningssystem, utan att ha föregåtts av tillstånd från författaren. Denna e-bok är licensierad endast för personligt bruk. Denna e-bok får inte säljas vidare eller ges bort till andra människor. Om du vill dela denna bok med en annan person, vänligen köp en extra kopia för varje mottagare. Om du läser den här boken och inte köpte den, eller om den inte köptes för endast din användning, vänligen returnera den och köp din egen kopia. Tack för att du respekterar det hårda arbete som denna författare lagt ner på att färdigställa boken. Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser och incidenter är antingen produkter av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Alla likheter med faktiska personer, levande eller döda, är rent slumpmässiga. Jacket image Copyright lassedesignen, används under licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE-RYSARE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

CHLOE FINE PSYKOLOGISKA SPÄNNINGSROMANER

GRANNEN (Bok #1)

GRANNENS LÖGN (Bok #2)

KATE WISE RYSARSERIE

OM HON VISSTE (Bok #1)

DECKARSERIEN OM MACKENZIE WHITE

INNAN HAN DÖDAR (Bok #1)

INNEHÅLL

PROLOG

KAPITEL ETT

KAPITEL TVÅ

KAPITEL TRE

KAPITEL FYRA

KAPITEL FEM

KAPITEL SEX

KAPITEL SJU

KAPITEL ÅTTA

KAPITEL NIO

KAPITEL TIO

KAPITEL ELVA

KAPITEL TOLV

KAPITEL TRETTON

KAPITEL FJORTON

KAPITEL FEMTON

KAPITEL SEXTON

KAPITEL SJUTTON

KAPITEL ARTON

KAPITEL NITTON

KAPITEL TJUGO

KAPITEL TJUGOETT

KAPITEL TJUGOTVÅ

KAPITEL TJUGOTRE

KAPITEL TJUGOFYRA

KAPITEL TJUGOFEM

KAPITEL TJUGOSEX

KAPITEL TJUGOSJU

KAPITEL TJUGOÅTTA

KAPITEL TJUGONIO

KAPITEL TRETTIO

KAPITEL TRETTIOETT

KAPITEL TRETTIOTVÅ

KAPITEL TRETTIOTRE

KAPITEL TRETTIOFYRA

KAPITEL TRETTIOFEM

KAPITEL TRETTIOSEX

PROLOG

Alla andra dagar hade gryningens solstrålar mot majsstjälkarna varit någonting vackert för henne. Hon såg hur dagens första ljus dansade längs stjälkarna och skapade en dämpad guldfärg, som hon nu så desperat försökte finna det vackra i.

Hon var tvungen att distrahera sig själv, annars skulle smärtan bli outhärdlig.

Hon var fastbunden vid en stor träpåle som sträckte sig upp för hennes rygg och tog slut ungefär sextio centimeter ovanför hennes huvud. Hennes händer var bundna och hölls ihop bakom pålen. Hon hade bara på sig svarta spetstrosor och en behå som tryckte hennes redan generösa bröst närmare varandra och högre upp. Det var behån som belönade henne med mest dricks på strippklubben, behån som fick hennes bröst att se ut som att de tillhörde någon i tjuugoårsåldern snarare än en trettiofyraårig tvåbarnsmor.

Pålen rev mot hennes rygg och skavde upp den. Men den smärtan var inte i närheten av den som mannen med den mörka, hemska rösten hade delat ut.

Hon stelnade till när hon hörde honom komma gående bakom henne, hans fotsteg landade mjukt i det röjda majsfälten. Det fanns ett annat, svagare ljud också. Han släpade på någonting. Piskan, insåg hon. Den han använt sig av för att slå henne. Det var en flersvansad piska och den måste ha varit försedd med någonting vasst. Hon hade bara sett den som hastigast vid ett tillfälle och det var mer än vad hon hade velat se.

Hennes rygg brände efter dussintals piskrapp och det räckte med att hon hörde hur piskan drogs längs marken för att hon skulle gripas av panik. Hon gav ifrån sig ännu ett skrik, av säkert hundra likadana den här natten, men skriket bara dog ut där på majsfälten. I början hade hon ropat efter hjälp, i hopp om att någon skulle höra henne. Men efter ett tag hade skriken blivit mer som något slags plågat ylande, ett sådant ljud som bara kan komma från någon som vet att det inte finns någon hjälp att få.

"Jag kommer överväga att släppa dig fri", sa mannen.

Han hade en röst som indikerade att han antingen var storrökare eller skrek mycket. Han hade någon slags udda läspning när han talade också.

"Men först måste du bekänna dina synder."

Han hade sagt detta fyra gånger redan. Hon försökte verkligen förstå, men lämnades undrande. Hon hade inte begått några brott. Hon hade varit en bra människa mot alla hon kände, en bra mamma — inte så bra som hon hade velat — men hon hade gjort sitt bästa.

Vad ville han ha av henne?

Hon skrek igen och försökte böja sin rygg mot pålen. När hon gjorde det kände hon för en sekund att repet runt hennes handleder lossnade litegrann. Hon kände också hur det kladdiga blodet förenades med repet.

"Bekänn dina synder", sa han igen.

"Jag vet inte vad du pratar om!" stönade hon.

"Du kommer minnas", sa han.

Han hade sagt sådär innan också. Han sa det precis innan varje—

Ett mjukt susande ljud hördes när piskan ven genom luften.

Hon skrek och vred sig mot pålen när slaget träffade henne.

Nytt blod forsade från hennes färska sår, men hon kände det knappt. Hon fokuserade på sina handleder istället. Blodet som hade samlats där, under den senaste timmen eller så, blandades med hennes svett. Hon kände att det fanns plats mellan handlederna och repet. Hon tänkte att hon skulle kunna ha en chans att fly. Hon märkte hur hennes medvetande försökte sväva iväg och avskärma sig från situationen.

Klatsch!

Det här slaget träffade henne rätt på axeln och hon vrålade.

"Snälla", sa hon. "Jag gör vad som helst! Låt mig bara gå!"

"Bekänn dina—"

Hon ryckte sina armar framåt med all sin kraft. Hon kände en skärande smärta i sina axlar, men hon hade kommit loss. Det brände till när repet vidrörde ovansidan av hennes hand, men det var ingenting i jämförelse med smärtan hon kände över hela hennes rygg.

Hon hävde sig framåt så hårt att hon nästan föll till knäna och tillintetgjorde alla chanser att fly. Men den primitiva överlevnadsinstinkten tog kontrollen över hennes muskler och det tog ett tag innan hon ens var medveten om vad hon gjorde. Hon sprang.

Hon sprintade, häpen över att hon verkligen var fri, förbluffad över att hennes ben över huvud taget fungerade efter att de varit bundna så länge. Hon tänkte inte stanna och ifrågasätta det.

Hon flög fram genom majsfälten, stjälkarna slog mot henne. Det var som om löven och grenarna sträckte sig efter henne och smekte hennes upprivna rygg som gamla skrumpna fingrar. Hon kippade efter andan och fokuserade på att hålla en fot framför den andra. Hon visste att motorvägen var någonstans i närheten. Allt hon behövde göra var att fortsätta springa och nonchalera smärtan.

Bakom henne började mannen skratta. Hans röst fick skrattet att låta som att det kom från ett monster som varit gömt i majsfälten i århundraden.

Hon kved och fortsatte springa, hennes bara fötter slog mot jorden och hennes nästan helt nakna kropp välte majsstjälkarna åt sidan. Hennes bröst hoppade upp och ner på ett löjligt vis, det vänstra smet ur behån. I den stunden lovade hon sig själv att om hon skulle överleva det här så skulle hon aldrig strippa igen. Hon skulle hitta något bättre jobb, ett bättre sätt att försörja sina barn på. Insikten tände en ny gnista hos henne och fick henne att springa ännu fortare genom majsfälten. Hon sprang så fort hon kunde. Om hon bara fortsatte att springa så skulle hon bli fri från honom. Motorvägen låg precis runt hörnet. Eller?

Kanske. Men även om så var fallet så talade inte mycket för att någon skulle befinna ute på vägen. Klockan var inte ens sex på morgonen än och motorvägarna i Nebraska var ofta väldigt ödsliga den tiden på dygnet.

Framför henne uppenbarade sig en öppning bland stjälkarna. Gryningsljusets skumma sken rann mot henne och hennes hjärta rusade när hon såg motorvägen.

Hon fortsatte genom fältet och kunde knappt tro det, men hon hörde ett motorljud som närmade sig. Hon fylldes av hopp.

Hon såg skenet av strålkastarna som kom närmare och hon sprang ännu fortare, så nära att hon kunde känna doften av den varma asfalten.

Hon nådde utkanten av majsfälten precis när en röd pickup körde förbi. Hon skrek och viftade frenetiskt med armarna.

"SNÄLLA!" vädjade hon.

Men till hennes fasa dånade bilen förbi.

Hon vinkade med armarna och grät. Kanske om föraren råkade titta i backspeglarna—

Klatsch!

En skarp och bitande smärta exploderade i det vänstra knävecket och hon föll mot marken. Hon skrek och försökte resa sig upp, men hon kände hur en stark hand greppade tag i nackhåret och snart drog han tillbaka henne in mot majsfälten.

Hon försökte slita sig loss, men den här gången gick det inte.

Piskan slog mot henne en sista gång innan hon, slutligen, med tacksamhet, förlorade medvetandet.

Hon visste att snart skulle allt vara över: oljudet, piskan, smärtan — och hennes korta, smärtsamma liv.

KAPITEL ETT

Kriminalinspektör Mackenzie White stålsatte sig för det värsta när hon gick genom majsfälten den eftermiddagen. Ljudet av majsstjälkarna gjorde henne illa till mods när hon passerade dem. Ett dött ljud uppstod när stjälkarna skrapade mot hennes jacka där hon tog sig fram, långa efter långa. Öppningen hon letade efter verkade vara flera kilometer bort.

Hon kom fram till slut, men när hon gjorde det stannade hon tvärt och önskade genast att hon befunnit sig någon helt annanstans.

Det var en död, nästan helt naken kropp av en kvinna i trettioårsåldern, fastbunden vid en påle. Det fanns vånda i hennes frusna ansiktsuttryck. Det var en syn som Mackenzie önskat att hon aldrig skulle fått se, samtidigt visste hon att hon aldrig skulle glömma den.

Fem poliser hade infunnit sig på brottsplatsen, utan att göra något särskilt. De försökte se upptagna ut men hon visste att allt de gjorde var att försöka greppa vad som egentligen hänt. Hon var säker på att ingen av dem hade sett någonting som det här tidigare. Det tog inte mer än fem sekunder för Mackenzie att förstå att det fanns något djupare kring det här brottet. Det liknade inte något annat som hon stött på tidigare. Sådant här hände inte bland majsfälten i Nebraska.

Mackenzie närmade sig kroppen och gick långsamt i en cirkel runt den. Hon kände hur de andra poliserna iakttog henne. Hon visste att somliga av dem tyckte att hon tog sitt jobb på alldeles för stort allvar. Hon tog sig an saker och ting lite väl noggrant, letade efter röda trådar och sammanhang som framstod som närmast abstrakta. Hon var den unga kvinnan som hade nått positionen som kriminalinspektör alldeles för snabbt enligt många av männen i polisdistriktet, det var hon väl medveten om. Hon var den ambitiösa tjejen som alla antog hade siktet inställt på större och bättre saker än att förbli kriminalinspektör hos småstadspolisen i Nebraska.

Mackenzie brydde sig inte om dem. Hon var fullt fokuserad på den döda kroppen och på att vifta bort alla flugor som samlats. De flög hetsigt kring kvinnans kropp och bildade ett litet svart moln. Det gjorde inte saken bättre att hela sommaren hade varit varm och det kändes som att all den hettan hade samlats på majsfältet och koncentrerats till precis den här platsen.

Mackenzie gick närmare, studerade kroppen och försökte undantränga känslan av illamående och vågen av sorg som kom över henne. Kvinnans rygg var full av djupa sår. De såg uniforma ut till sin natur, vilket tydde på att de alla orsakats av samma typ av tillhygge. Hennes rygg var täckt av blod, mestadels torkat och kladdigt. Baksidan av hennes stringtrosor var också de dränkta i blod.

Just som Mackenzie avslutade sin runda kring kroppen kom en kort men kraftig man emot henne. Hon kände honom väl, men tyckte inte om honom.

"Hej inspektör White", sa kriminalkommissarie Nelson.

"Kommissarien", svarade hon.

"Var är Porter?"

Det fanns inget nedlåtande i hans tonfall, men hon kände det ändå. Den här hårdhudade lokala kriminalkommissarien i femtioårsåldern hade inte mycket tilltro till att en tjugofemårig kvinna skulle vara till någon hjälp för att reda ut det här fallet. Walter Porter, hennes femtiofemåriga kollega, skulle vara bäst lämpad för det här jobbet.

"Borta vid motorvägen", sa Mackenzie. "Han pratar med bonden som hittade kroppen. Han kommer att ansluta snart."

"Okej", sa Nelson, uppenbart mer avslappnad. "Vad har du för tankar om det här?"

Mackenzie var inte säker på hur hon skulle svara på den frågan. Hon visste att han testade henne. Han gjorde det då och då, även om de enklaste saker. Han gjorde inte så mot några av de andra poliserna eller inspektörerna och hon var ganska säker på att han gjorde så mot henne för att hon var ung och kvinna.

Hennes magkänsla var att det här var något mer än ett teatraliskt mord. Var det de oräkneliga piskkrappen på hennes rygg? Var det faktumet att kvinnan hade en kropp som en utvecklingsmodell? Hennes bröst var uppenbart fejk och om Mackenzie var tvungen att gissa skulle hon säga att hennes bakdel också var det. Hon bar en hel del smink, som till stor del blivit kladdigt och smetats ut av tårar.

"Jag tror", sa Mackenzie till slut som svar på Nelsons fråga, "att detta var ett brott helt och hållet fokuserat på misshandeln. Jag tror inte att kriminalteknikerna kommer att hitta spår av sexuella övergrepp. De flesta män som kidnappar en kvinna för att ha sex misshandlar sällan offret så här svårt, även om de planerar att mörda henne senare. Jag tror också att den typ av underkläder som kvinnan bär tyder på att hon var utmanande på något sätt. Helt ärligt, baserat på hennes sminkning och hennes fylliga bröst, så skulle jag nog börja ringa runt till Omahas strippklubbar för att kolla om någon av dansarna var frånvarande igår."

"Allt det där är redan gjort", svarade Nelson självbelåtet. "Den avlidna är Hailey Lizbrook, trettiofyra år gammal, mor till två pojkar och dansare på The Runway i Omaha."

Han reciterade dessa fakta som om han läste från en instruktionsmanual. Mackenzie antog att han varit med så länge att mordoffer inte längre var människor för honom, bara pusselgåtor som skulle lösas.

Men Mackenzie var bara några år in i sin karriär, hon var inte lika hårdhudad och hjärtlös. Hon såg dels på kvinnan med målet att ta reda på vad som hänt, men samtidigt såg hon en kvinna som hade lämnat två pojkar efter sig, pojkar som nu skulle få leva resten av sina liv utan en mamma. Att som tvåbarnsmor också jobba som strippa kunde bara betyda hon hade ont om pengar och att hon var villig att göra nästan precis vad som helst för att försörja sina barn, tänkte Mackenzie. Men här var hon nu, fastbunden vid en påle och mörbultad av någon anonym man som—

Det prasslade till bland majsstjälkarna bakom henne och hon blev väckt ur sina funderingar. Hon vände sig om och såg Walter Porter komma vadande genom fältet. Han såg irriterad ut när han kom ut på den röjda delen av fältet och borstade jord och majssilke från sin rock.

Han såg sig omkring för en stund innan hans ögon fastnade på Hailey Lizbrooks kropp vid pålen. Ett förvånat flin uppenbarade sig i hans ansikte, hans grånade mustasch vippade åt höger i en skarp vinkel. Sedan tittade han mot Mackenzie och Nelson och ödslade ingen tid innan han vandrade över till dem.

"Porter", sa kommissarie Nelson. "White håller på att lösa det här redan. Hon är rätt skarp."

"Hon kan vara det", sa Porter avvisande.

Det var alltid på det här viset. Nelsons komplimang var inte genuin. Han retades egentligen bara med Porter för att han var fast med en ung och snygg tjej som hade kommit från ingenstans och fått tjänsten som kriminalinspektör. Den snygga unga tjejen som få av de män som var äldre än trettio i polisdistriktet tog på allvar. Porter hatade detta.

Även om hon faktiskt njöt av att se Porter skruva på sig när han blev retad, så var det inte värt känslan av att vara otillräcklig och underskattad. Gång på gång hade hon löst fall som männen inte klarat av och hon visste att det fick dem att känna sig hotade. Hon var bara tjugofem, alldeles för ung för att börja känna sig utbränd av sitt jobb som hon hade älskat så mycket. Men att vara fast med Porter och resten av den här poliskåren hade nu fått henne att börja känna avsky.

Porter ansträngde sig för att positionera sig mellan Nelson och Mackenzie, för att markera att nu var det han som styrde den här skutan. Mackenzie kände hur hon började koka, men hon höll ilskan inom sig. Detta hade hon gjort i tre månader nu, ända sedan hon hade parats ihop med Porter. Sedan den första dagen hade han varit tydlig med sitt förakt mot Mackenzie. Det var ju trots allt så att hon hade ersatt Porters närmsta kollega sedan tjuugoåttå år, som nu hade fått lämna kåren. Anledningen till detta, enligt Porters bästa teori, var för att kvotera in en ung kvinna.

Mackenzie förbisåg hans uppenbara respektlöshet och hon vägrade att låta det påverka hennes arbetsmoral. Utan att säga ett ord återvände hon till kroppen. Hon studerade den noggrant. Det gjorde

ont att se den, men så vitt hon visste skulle hon aldrig kunna påverkas så mycket av en död kropp som den första gången hon hade sett en.

Hon hade nästan kommit till stadiet där hon inte längre såg sin pappas döda kropp framför sig när hon kom till en mordplats. Men hon var inte där än. Hon var sju år när hon klev in i sovrummet och såg honom ligga utsträckt över sängen, i en blodpöl. Hon hade aldrig slutat se det sedan dess.

Mackenzie sökte efter ledtrådar för att stärka hypotesen att det här mordet inte handlade om sex. Hon såg inga tecken som blåmärken eller rivsår på bröstet eller rumpan, ingen extern blödning kring vaginan. Sedan tittade hon på kvinnans händer och fötter och undrade om det skulle kunna finnas något religiöst motiv bakom dådet; sticksår längs handflatorna, anklarna och fötterna skulle kunna vara en referens till korsfästelse. Men det fanns inga spår av det heller.

I den korta rapporten som hon och Porter fått ta del av hade de fått reda på att offrets kläder inte hade hittats. Mackenzie tänkte att det borde betyda att mördaren hade dem, eller hade avyttrat dem. Enligt henne indikerade det att mördaren var antingen försiktig eller hade någon slags besatthet. Lägg därtill att hans motiv nästan säkerligen inte varit sexuella, så skulle det betyda att han var en potentiellt svårfångad och kalkylerande mördare.

Mackenzie backade en bit för att få en helhetsbild över mordplatsen. Porter sneglade på henne, men undvek henne totalt efter en stund och fortsatte att prata med Nelson. Mackenzie märkte att de andra poliserna bevakade henne. Åtminstone några av dem studerade hur hon arbetade. När hon hade fått inspektörsrollen hade hon redan ett rykte med sig om att vara exceptionellt begåvad och stå högt i kurs bland majoriteten av lärarna på polisskolan. Då och då brukade yngre poliser, både män och kvinnor, ställa frågor till henne om polisarbetet och de värderade hennes kunskaper högt.

Å andra sidan, visste hon att ett par av männen som befann sig på brottsplatsen tittade på henne av andra anledningar också. Hon visste inte vad hon tyckte var värst: männen som kollade in hennes rumpa när hon gick förbi eller de som skrattade bakom ryggen på henne och tyckte att hon bara var en liten tjej som lekte hårdkokt snut.

Medan hon studerade brottsplatsen malde tankarna i hennes huvud om att det var något med det här som inte stod rätt till. Det kändes som att hon hade öppnat en bok och börjat läsa första sidan av en berättelse som skulle vara väldigt svår att förstå.

Det här är bara början, tänkte hon.

Hon tittade på jorden kring pålen och såg ett par nedslitna spår från ett par kängor, men inte tillräckligt för att lämna några tydliga avtryck. Det fanns också en serie av diffusa, slingrande former i jorden. Hon satte sig på huk för att titta närmare på dem och såg att flera av formerna hade rört sig bredvid varandra, slingrades runt träpålen på ett oregelbundet vis, som att vad det än var som orsakat dem att lämna spår hade cirkulerat kring pålen flera gånger. Hon tittade sedan på kvinnans rygg och såg att såren i hennes hud hade ungefär samma form som spåren på marken.

"Porter", sa hon.

"Vad är det?", frågade han, uppenbart irriterad över att ha blivit avbruten.

"Jag tror att jag har hittat spår av vapen här."

Porter tvekade en sekund och gick sedan mot Mackenzie, där hon satt hukad mot marken.

När han böjde sig ner bredvid henne jämrade han sig lätt och hon kunde höra hur hans bälte knarrade. Han hade runt tjugo kilos övervikt och det märktes allt mer i takt med att han närmade sig femtiofem.

"En piska av något slag?" frågade han.

"Ser ut så."

Hon undersökte marken, följde spåren i jorden hela vägen fram till pålen. Medan hon gjorde det upptäckte hon något mer. Det var något mycket litet, så litet att hon lätt hade kunnat missa det.

Hon gick fram till pålen, försiktigt så att hon inte skulle råka vidröra kroppen innan kriminalteknikerna undersökt den. Hon satte sig på huk igen och när hon gjorde det kände hon

tyngden av eftermiddagssolen som pressade sig ner mot henne. Orädd förde hon sitt huvud närmare pålen, så nära att hon nästan vidrörde den.

"Vad fan gör du?" frågade Nelson.

"Något är inristat här" sa hon. "Det ser ut som siffror."

Porter kom för att undersöka saken men gjorde allt han kunde för att slippa böja sig igen. "White, det här trästycket är säkert tjugo år gammalt", sa han. "Inristningen ser ut att vara lika gammal den."

"Kanske," sa Mackenzie. Men hon trodde inte det.

Porter hade redan tappat intresset för upptäckten och gick iväg för att fortsätta prata med Nelson och gå igenom anteckningar han fått från bonden som hade upptäckt kroppen.

Mackenzie plockade fram sin telefon och tog en bild på siffrorna. Hon förstörde bilden och då blev siffrorna mer lättlästa. När hon såg dem så tydligt fick hon återigen känslan av att det här var början på någonting mycket större.

N511/J202

Siffrorna betydde ingenting för henne. Porter kanske hade rätt, de kanske inte hade någon signifikans över huvud taget. Kanske hade de ristats in av en träarbetare när den skapades. Kanske någon uttråkad unge hade mejslat dit siffrorna någon gång under årens lopp.

Men det kändes inte rätt.

Inget med det här kändes rätt.

Och hon kände, i sitt hjärta, att det här var bara början.

KAPITEL TVÅ

Mackenzie fick en klump i magen när hon tittade ut genom bilrutan och såg mediehusens skåpbilar uppradade och reportrarna som trängdes för att få komma så nära som möjligt, redo att attackera henne och Porter när de kom körande in på polisdistriktet. När Porter parkerade såg hon flera reportrar närma sig. De sprang över polisdistriktets gräsmatta, med kameramän som kånkande på sin utrusning hack i häl.

Mackenzie såg att Nelson redan var vid ytterdörrarna och hade fullt upp med att försöka försonas med de frågvisa journalisterna. Han såg obekvämt och stressad ut. Hon kunde se redan från sitt avstånd hur svetten glänste i hans panna.

När de kommit ur bilen lunkade Porter ikapp för att säkerställa att Mackenzie inte var den första inspektören som media fick syn på. Han fortsatte förbi henne och sa, "Säg nu ingenting till de här vampyrerna."

Hon kände en blyxt av ilska över hans nedlåtande kommentar.

"Jag vet, Porter."

Svensen av reportrar och kameror nådde fram till dem. Det stack fram minst ett dussintals mikrofoner ur folkmassan och mot deras ansikten, medan de skyndade sig förbi. Frågorna kom mot dem som ljudet av surrande insekter.

"Har offrets barn informerats än?"

"Vad var bondens reaktion när han hittade kroppen?"

"Har det skett sexuella övergrepp?"

"Är det rimligt att en kvinna ska tilldelas ett sånt här fall?"

Den sista frågan högg till lite i Mackenzie. Visst, hon visste att de bara försökte provocera fram ett svar, i hopp om ett saftigt tjugosekundersinslag på eftermiddagsnyheterna. Klockan var bara fyra, om de agerade snabbt skulle de ha en riktig guldklimp lagom till klockan sex.

När hon tog sig in genom dörrarna ekade den där sista frågan som åska i hennes huvud.

Är det rimligt att en kvinna ska tilldelas ett sånt här fall?

Hon tänkte på hur känslolöst Nelson hade presenterat informationen om Hailey Lizbrook.

Såklart det är, tänkte Mackenzie. Det är faktiskt helt avgörande.

Till slut kom de in och dörrarna slogs igen bakom dem. Mackenzie suckade av lättnad över att vara i tystnaden.

"Jävla blodiglar", sa Porter.

Han hade lagt ner sin självsäkra gångstil som han hade visat upp inför kamerorna utanför. Nu hasade han långsamt förbi receptionen och bort mot korridoren som ledde till konferensrummen och kontoren som utgjorde deras polisdistrikt. Han såg trött ut, redo för hemfärd och redo att få det här fallet upplarat.

Mackenzie kom in i konferensrummet först. Det satt flera poliser vid ett stort bord, några i uniform och andra i sina vardagskläder. Att de var närvarande, samt reportrarnas plötsliga ankomst, fick Mackenzie att tro att historien hade läckt åt alla möjliga olika håll under de drygt två och en halv timmarna som hade passerat sedan hon lämnade sitt kontor, åkte ut till majsältet och återvände. Det var mer än en rutinmässig utredning av ett brutalt mord nu. Det hade det blivit ett skådespel.

Mackenzie tog en kopp kaffe och satte vid bordet. Någon hade placerat ut mappar på bordet med den lilla information som redan hade samlats in om fallet. Medan hon läste igenom informationen, anlände fler personer. Porter kom så småningom in och slog sig ned på motsatta sidan av bordet.

Mackenzie kollade sin telefon och såg att hon hade åtta missade samtal, fem röstmeddelanden och ett dussintal mail. Det blev en skarp påminnelse om att hon redan varit under full arbetsbelastning innan hon skickades ut till majsältet tidigare under dagen. Det tragikomiska var att samtidigt som

hennes äldre kollegor ägnade mycket tid åt att förminska henne och ge gliringar, så var de också medvetna om hennes talang. Det resulterade i att hon var en av de med högst arbetsbelastning i kåren. Trots det hade hon aldrig hamnat efter och hon hade en enastående historia av upplösta fall.

Hon funderade på att svara på några av mailen medan hon väntade, men kommissarie Nelson kom in innan hon fick möjligheten. Han stängde snabbt dörren till konferensrummet bakom sig.

"Jag vet inte hur media fick nys om det här så snabbt", brummade han, "men om jag får reda på att någon i det här rummet är skyldig, så kommer den att få ett helvete."

Rummet tystnade. Några poliser och andra medarbetare började bläddra nervöst bland informationen i mapparna framför dem. Även om Mackenzie inte hade mycket till övers för Nelson, så stod det i alla fall klart att blotta närvaron av mannen och hans röst kunde ta kommandot över ett helt rum, utan större ansträngning.

"Så här ligger det till", sa Nelson. "Offret är Hailey Lizbrook, en strippa från Omaha. Trettiofyra år gammal, två söner i åldrarna nio och femton. Av informationen vi samlat in att döma blev hon bortförd innan hon kom till jobbet, eftersom hennes arbetsgivare säger att hon aldrig dök upp kvällen före. Inspelningar från övervakningskamerorna på The Runway, hennes arbetsplats, visar ingenting. Så vår arbetshypotes är att hon blev bortförd någonstans på vägen mellan sin lägenhet och The Runway. Det är en landyta på cirka tolv kilometer, som i detta nu undersöks av några av oss tillsammans med Omahas polisdepartement."

Han tittade sedan på Porter som om han var klassens stjärna och sa:

"Porter, du kan väl beskriva brottsplatsen?"

Självklart valde han Porter.

Porter ställde sig upp och tittade runt bordet för att säkerställa att alla gav honom deras odelade uppmärksamhet.

"Offret var fastbunden vid en träpåle, med händerna fastsurrade bakom henne. Hon hittades på en röjd bit mark på ett majsfält, omkring en och en halv kilometer från motorvägen. Hennes rygg hade märken av vad som verkar vara piskrapp. Vi hittade spår i jorden som hade samma storlek och form som piskrappen på ryggen. Även om vi inte kan veta helt säkert förrän efter den rättsmedicinska undersökningen är klar, så är vi hyfsat säkra på att detta inte var ett brott med sexuella motiv, även fast offret hade blivit avklädd till bara underkläderna och resten av hennes kläder inte gick att finna.

"Tack Porter", sa Nelson. "På tal om rättsmedicinsk undersökning så talade jag med rättsläkaren för ungefär tjugo minuter sedan. Han säger att även om de inte kan veta förrän obduktionen är slutförd, så är dödsorsaken högst troligen blodförlust eller någon typ av skada, troligen mot huvudet eller hjärtat.

Hans blick riktades sedan mot Mackenzie och ögonen lyste knappast av entusiasm när han frågade:

"Något att tillägga, White?"

"Siffrorna", sa hon.

Nelson himlade med ögonen så att hela rummet såg. Det var uppenbart respektlöst men hon låtsades inte om det, utan hade fullt fokus på att berätta för alla i rummet innan hon skulle bli avbruten.

"Jag upptäckte vad som verkade vara två olika serier av siffror, separerade av ett snedstreck och inristade i den nedre delen av pålen.

"Vilka siffror var det?" frågade en av de yngre poliserna runt bordet.

"Siffror och bokstäver, faktiskt", sa Mackenzie. "N511 och J202. Jag har en bild på min telefon."

"Det kommer snart andra bilder, så fort Nancy skrivit ut dem", sa Nelson. Han talade snabbt och med en kraftfull röst, så att hela rummet skulle förstå att diskussionen om siffrorna var avslutad.

Mackenzie lyssnade på Nelson medan han malde på om uppgifterna som behövde göras för att täcka hela ytan på tolv kilometer som utgjorde gapet mellan Hailey Lizbrooks bostad och The Runway. Men hon lyssnade bara med ett halvt öra. Hennes medvetande gled in i tankar på hur

kvinnans fastbundna kropp hade sett ut där vid pålen. Det var någonting med den synen som nästan hade känts bekant och som nu hade fastnat i henne, där hon satt i konferensrummet.

Hon gick igenom de knapphändiga anteckningarna i mappen och hoppades att någon liten detalj skulle kunna väcka upp något i hennes minne. Hon bläddrade igenom de fyra sidorna av information och hoppades hitta någonting. Hon kände redan till all information som fanns i mappen men hon granskade detaljerna ändå.

Trettiofyraårig kvinna, antas ha mördats föregående natt. Piskrapp, skärsår, diverse bortnötning av hud på hennes rygg, bunden vid en gammal träpåle. Dödsorsak antas vara blodförlust eller möjligt hjärttrauma. Tillvägagångssättet antyder eventuella religiösa övertoner medan kvinnans kroppstyp antyder att det funnits sexuella motiv.

När hon läste det, var det något som klickade. Hon zonade ut och lät medvetandet vandra fritt, utan att störas av omgivningen.

Just som hon kopplade ihop delar av information och började se ett mönster som hon hoppades var fel, gjorde Nelson klart att mötet var på väg att avslutas.

"... och eftersom det är för sent för att sätta upp vägspärrar för att det ska ge något resultat, så behöver vi till största delen förlita oss på vittnesuppgifter, ingen detalj är för liten. Så, någon som har något att tillägga?"

"En sak, sir", sa Mackenzie.

Hon märkte att Nelson höll tillbaka en suck. Hon hörde hur Porter på andra sidan bordet gav ifrån sig någon slags stillsam skrockning. Hon brydde sig inte om det, utan väntade på att se hur Nelson skulle svara henne.

"Ja, White?" frågade han.

"Jag påminns om ett brottsfall från 1987 som liknar detta. Jag är rätt säker på att det var precis utanför Roseland. Tillvägagångssättet var likadant, typen av kvinna likadan. Jag är rätt säker på att våldsmetoden var den samma också."

"1987?" frågade Nelson. "White, var du ens född då?"

Hans kommentar möttes med mjuka skratt från mer än hälften av rummet. Mackenzie lät det rinna av henne. Skämmas kunde hon göra senare.

"Nej, det var jag inte", sa hon utmanande. "Men jag har läst rapporten."

"Du glömmer en sak här, sir", sa Porter. "Mackenzie spenderar sin fritid med att läsa om gamla ouppklarade fall. Tjejen är en vandrande encyklopedi när det gäller den här typen av grejer."

Mackenzie noterade direkt att Porter hade refererat till henne med förnamnet och kallat henne tjej istället för kvinna. Det sorgliga var att han antagligen inte ens var medveten om hur respektlös han framstod.

Nelson kliade sig i huvudet och släppte till slut ut den där tunga sucken som han hållit tillbaka.

"1987? Är du säker?"

"Nästan helt säker."

"Roseland?"

"Eller precis i närheten", sa hon.

"Okej", sa Nelson och tittade mot andra sidan bordet där en medelålders kvinna satt och lyssnade intensivt. Det stod en laptop framför henne, som hon tyst hade skrivit på under hela tiden.

"Nancy, kan du söka efter det i databasen?"

"Ja, sir", sa hon. Hon började omedelbart knappa in någonting i distriktets interna databas.

Nelson gav Mackenzie ännu en ogillande blick som mer eller mindre kunde översättas till: Bäst för dig att du har rätt nu, annars har du kastat bort tjugo sekunder av min dyrbara tid.

"Okej, pojkar och damer", sa Nelson. "Så här gör vi. Så fort det här mötet är över så vill jag att Smith och Berryhill åker ut till Omaha och hjälper det lokala polisdepartementet där. Därifrån kommer vi, om det behövs, att rotera parvis. Porter och White, jag vill att ni två pratar med barnen till den avlidna och hennes arbetsgivare. Vi jobbar också på att få tag på adressen till hennes syster."

"Ursäkta mig, sir", sa Nancy och tittade upp från datorskärmen.

"Ja, Nancy?"

"Det verkar som att inspektör White hade rätt. I oktober 1987 hittades en prostituerad kvinna död och fastbunden vid en linjestolpe av trä precis utanför stadsgränsen till Roseland. I akten jag tittar i står det att kvinnan var avklädd förutom underkläderna och allvarligt pryglad. Inga tecken på sexuella övergrepp och inget särskilt motiv till dådet.

Rummet föll åter i tystnad, då det fanns så många obesvarade frågor. Till slut var det Porter som tog ordet. Mackenzie märkte att han försökte avfärda det hela, men samtidigt tyckte hon sig höra en antydning till oro i hans röst.

"Det är nästan trettio år sen", sa han. Det är vad jag skulle kalla ett tunt samband."

"Men det är fortfarande ett samband", sa Mackenzie.

Nelson slog sin vänstra hand i bordet och hans ögon brände mot Mackenzie. "Om det finns ett samband här, så vet du vad det betyder, eller hur?"

"Det betyder att vi har att göra med en seriemördare," sa hon. "Och bara misstanken om att vi har att göra med en seriemördare betyder att vi måste överväga att koppla in FBI."

"För helvete", sa Nelson. "Nu förhastar du dig. Nu förhastar du dig faktiskt för jävla mycket."

"Med all respekt", sa Mackenzie, "det är värt att kika på."

"Och nu när din snillrika hjärna har uppmärksammat hos på det här, är vi tvungna", sa Nelson. "Jag ringer några samtal och kopplar in dig på det här så att du får undersöka det vidare. Men låt oss nu börja med saker som är relevanta och inte kan vänta. Det var allt för tillfället, allihop. Sätt igång."

Den lilla gruppen runt konferensbordet tog sina mappar och löstes upp. När Mackenzie var på väg ut ur rummet, fick hon ett bekräftande leende av Nancy. Det var mer uppmuntran än Mackenzie fått på jobbet på mer än två veckor.

Nancy var receptionist och ibland även faktakollare på polisdistriktet. Hon var, så vitt Mackenzie visste, en av de få äldre kollegorna som inte direkt hade några problem med henne.

"Porter och White, vänta ett slag", sa Nelson.

Hon såg att Nelson nu uppvisade samma typ av oro som hon hade sett och hört hos Porter när han pratade för en stund sen. Han såg nästan illamående ut.

"Bra gjort att återropa fallet från 1987", sa Nelson till Mackenzie. Det såg ut som att han nästan led fysiskt över att ge henne en komplimang. "Det är långsökt, men man undrar ju..."

"Undrar vad?" frågade Porter.

Mackenzie, som alltid gick rakt på sak, svarade i Nelsons ställe.

"Varför han bestämt sig för att bli aktiv igen", sa hon.

Sedan lade hon till:

"Och när han kommer att döda igen."

KAPITEL TRE

Han satt i sin bil och njöt av tystnaden. Lyktstolparnas sken föll spökligt mot gatan. Det var inte många bilar ute så här sent, vilket skapade ett kusligt lugn. Han visste att om någon var ute i den här delen av stan vid den här tiden, så var den personen troligen upptagen eller sysslade med något hemlighetsmakeri. Det gjorde det lättare för honom att fokusera på arbetet som låg framför honom — det goda arbetet.

Trottoarerna var oupplysta, sånär som på det sporadiska neonljuset från de sjabbiga etablissemangen. Den smaklösa figuren av en storbystad kvinna lyste i fönstret på byggnaden som han studerade. Den blinkade som en fyr i ett stormigt hav. Men de där ställena ledde en inte till några säkra hamnar — inte respektabla sådana i alla fall.

Medan han satt i sin bil, så långt från gatubelysningen som han kunde komma, tänkte han på sin samling där hemma. Han hade studerat den noggrant innan han hade åkt hemifrån den här kvällen. Där fanns resterna av hans arbete på hans lilla skrivbord: en handväska, ett örhänge, ett guldhalsband, ett stycke blont hår förvarat i en Tupperware-behållare. Samlingen var en påminnelse om att han blivit utsedd att utföra det här arbetet. Och att han hade mer jobb att göra.

En man kom gående från byggnaden på andra sidan gatan, vilket väckte honom ur sina tankar. Han följde mannen med blicken och väntade tålmodigt. Han hade lärt sig ett och annat om tålmod under årens lopp. På grund av det blev han nu nervös av tanken på att behöva handla snabbt. Tänk om han råkade slarva?

Han hade inte något val. Mordet på Hailey Lizbrook var redan på nyheterna. Människor var på jakt efter honom — precis som om han som hade gjort något dåligt. De förstod bara inte. Det han hade gett den där kvinnan var en gåva.

En frälsning.

Förr hade han låtit mycket tid passera mellan sina heliga handlingar. Men nu kände han att det var bråttom. Det fanns så mycket att göra. Det fanns ständigt kvinnor där ute — i gathörn, kontaktannonser, på tv.

I slutändan skulle de förstå. De skulle förstå och de skulle tacka honom. De skulle fråga honom hur man blir ren, och han skulle öppna deras ögon.

Efter en stund släcktes neonfiguren av kvinnan och fönstret blev svart. Skenet bakom fönstren dog ut. Stället hade blivit mörkt och ljuset släcktes då de stängde för natten.

Han visste att det skulle betyda att kvinnorna snart skulle komma ut på baksidan, gå mot sina bilar och sedan åka hem.

Han lade i växeln och körde långsamt runt byggnaden. Gatubelysningen tycktes jaga honom, men han visste att han inte hade någon ögon efter sig. I den här delen av stan var det ingen som brydde sig.

På baksidan av byggnaden var de flesta bilarna fina. Det fanns bra pengar att tjäna på att visa upp sin kropp. Han parkerade längst bort på parkeringsplatsen och väntade en stund till.

Det tog ett bra tag innan de anställdas dörr öppnades. Två kvinnor kom ut i sällskap av en man som såg ut som att han jobbade som väktare på stället. Han tittade på väktaren och funderade på om han skulle komma att bli ett problem. Han hade en pistol under sätet, som han skulle använda om det var absolut nödvändigt, men helst ville han inte det. Han hade ännu inte behövt använda den. Han hatade egentligen pistoler. De var orena och lättjefulla på något vis.

Till slut hade de skiljts åt och körde iväg i sina bilar.

Han såg andra komma gående, och plötsligt satte han sig upp, spikrak i ryggen. Han kände hur hjärtat bultade. Det var hon. Den utvalda.

Hon var kort, hade löshår och blond page. Han såg henne sätta sig i sin bil, men han körde inte fram förrän han såg bakljuset försvinna bakom kröken.

Han körde runt på andra sidan av byggnaden för att inte dra till sig någon uppmärksamhet.
Han skuggade henne, hjärtat började slå fortare. Instinktivt sträckte han sig mot underdelen av
sätet och kände på repet. Det lugnade hans nerver.

Han blev lugn av tanken på att efter jakten skulle offrandet ske.

Och så blev det.

KAPITEL FYRA

Mackenzie satt i passagerarsätet, hon hade flera brottsakter utspridda i knät. Porter satt bakom ratten och trummade till en Rolling Stones-låt. Radion var inställd på kanalen med klassisk rock som han alltid lyssnade på när han körde. Mackenzie tittade upp, tålamodet var slut. Hon såg bilens strålkastare sluka vägen framför i 130 kilometer i timmen, och hon vände sig mot honom.

"Kan du vara snäll att sänka musiken?" fräste hon.

I vanliga fall hade hon inte brytt sig, men nu försökte hon glida in i rätt sinnesstämning för att förstå mördarens modus operandi.

Med en suck och skakande på huvudet, skruvade Porter ner volymen på radion. Han kastade en föraktfull blick på henne.

"Vad är det du tror att du ska hitta?" frågade han.

"Jag försöker inte hitta någonting", sa Mackenzie. "Jag försöker att lägga ihop pusselbitarna för att bättre kunna förstå mördarens personlighetstyp. Om vi kan sätta oss in i hur han tänker har vi en mycket större chans att hitta honom."

"Eller", sa Porter, "så kan du ju vänta tills vi kommer fram till Omaha och får prata med offrets barn och syster, som Nelson sagt till oss att göra."

Utan att ens behöva titta på honom märkte Mackenzie att han gjorde sitt yttersta för att hålla inne med någon spydig kommentar. Det hedrade väl honom på något vis, tänkte hon. När det bara var de två ute på vägarna eller på en brottsplats, så höll Porter tillbaka med spydiga kommentarer och nedlåtande beteende.

Hon ignorerade Porter för ett ögonblick och tittade på anteckningarna i hennes knä. Hon jämförde anteckningarna om fallet från 1987 med Hailey Lizbrook-mordet. Ju mer hon läste igenom dem, desto mer övertygad blev hon om att de båda morden hade utförts av samma person. Men det som frustrerade henne var att det inte fanns något tydligt motiv.

Hon letade i aktens dokument, bläddrade bland sidorna och skummade igenom informationen. Hon började mumla, ställde frågor och konstaterade olika fakta högt för sig själv. Det var något som hon hade gjort sedan gymnasiet, en egenhet hon aldrig riktigt hade växt ifrån.

"Inga tecken på sexuellt övergrepp i något av fallen", sa hon dämpat. "Inga uppenbara likheter mellan offren förutom deras yrke. Inga direkta tecken på ett religiöst motiv. Varför inte gå hela vägen med krucifix istället för vanliga träpålar om du är ute efter ett religiöst tema? Siffrorna förekom i båda fallen men de ger inte någon tydlig mening till morden."

"Ta inte det här på fel sätt", sa Porter, "men jag skulle verkligen föredra att lyssna på Stones just nu."

Mackenzie slutade att prata och såg sedan att notifikationslampan blinkade på hennes telefon. Efter att hon och Porter lämnat distriktet hade hon mailat Nancy och bett henne göra några snabba sökningar med nyckelorden påle, strippa, prostituerad, servitris, majs, piskrapp, samt talföljden N511/J202 från mordfall de senaste trettio åren. När Mackenzie kollade sin telefon, upptäckte hon att Nancy i vanlig ordning hade handlat snabbt.

I Nancys svarsmail stod det: Hittade inte mycket, tyvärr. Men jag har bifogat sammanfattningar av de få mordfall som jag fann. Lycka till!

Det var bara fem bifogade filer så Mackenzie kunde läsa igenom dem ganska snabbt.

I tre av dem var det uppenbart att de inte hade något att göra med Lizbrook-mordet eller fallet från 87. Men de två andra var tillräckligt intressanta för att åtminstone fundera på.

En av dem var ett fall från 1994 där en kvinna hade hittats död bakom en övergiven lada på landsbygden, omkring tretton kilometer utanför Omaha. Hon hade bundits vid en träpåle och man trodde att hennes kropp hade varit där i minst sex dagar innan hon hittades. Hennes kropp hade stelnat och hennes ben hade blivit tuggade på av skogsdjur, troligtvis rödlo. Kvinnan hade förekommit ett

flertal gånger i brottsregistret, bland annat hade hon blivit gripen två gånger för att ha utfört sex mot betalning. Inte heller i det här fallet fanns det några uppenbara tecken på sexuella övergrepp, och även fast det fanns spår av piskrapp på hennes rygg, så var inte skadorna i närheten av lika omfattande som de som hittades på Hailey Lizbrook. I sammanfattningen av mordet stod det dock ingenting om att några siffror hittats på pålen.

Det andra möjligen relevanta dokumentet handlade om en nittonårig tjej som rapporterades kidnappad efter att hon inte hade kommit hem till julleidigheten, när hon gick sitt första år på universitetet i Nebraska, 2009. När hennes kropp hittades, delvis begravd på ett övergivet fält, tre månader senare, hittades spår av piskrapp på hennes rygg. Bilder som visade den unga flickan naken och involverad i ett vilt sexparty på någon studentförening, läckte senare till pressen. Bilderna hade tagits en vecka innan hon anmäldes försvunnen.

Det senare fallet kändes långsökt, men Mackenzie tänkte att båda fallen ändå skulle kunna ha ett samband med mordet från 87 och Hailey Lizbrook.

"Vad är det du har där?" frågade Porter.

"Nancy har skickat sammanfattningar till mig från några andra fall som skulle kunna ha kopplingar."

"Något lovande?"

Hon tvekade, men uppdaterade sedan honom om de två potentiella sambanden. När hon berättat klart nickade Porter och stirrade ut i kvällsdunklet. De körde förbi en skylt som visade att Omaha låg tre och en halv mil bort.

"Jag tycker du försöker för mycket ibland", sa Porter. "Du sliter häcken av dig och många har lagt märke till det. Men om vi ska vara ärliga så spelar det inte någon roll hur mycket du än försöker. Alla brottsfall innehåller inte någon gigantisk ledtråd som kommer ge dig århundradets mordgåta."

"Så, berätta för mig då", sa Mackenzie. "I precis det här ögonblicket, vad säger din magkänsla om det här fallet? Vad har vi att göra med här?"

"Det är bara en typisk förövare med moderskomplex", sa Porter avfärdande. "Om vi bara snackar med tillräckligt många människor, så kommer vi hitta honom. Allt det här analyserandet är slöseri med tid. Man hittar inte någon genom att försöka krypa in i hans huvud. Man hittar honom genom att ställa frågor. Jobba på gatan. Dörrknackning. Vittnen."

De föll i tystnad, och Mackenzie började oro sig över hans enkla världsbild, hur svartvit den var. I den fanns inga nyanser och ingenting som hotade att rubba hans förutbestämda åsikter fick någon plats. Hon tänkte att psykopaten de hade att göra med var alldeles för sofistikerad för det.

"Vad tänker du om vår mördare?" frågade han till slut.

Hon märkte att det fanns en irritation i hans röst, som om han verkligen inte velat fråga henne men känt sig för obekvämt med tystnaden som uppstått.

"Jag tror att han hatar kvinnor på grund av vad de representerar", sa hon försiktigt, medan hon funderade på hur hon skulle fortsätta. "Han kanske är en femtiofemårig oskuld som tycker att sex är äckligt, samtidigt så finns det ett begär hos honom efter sex. Att mörda kvinnor får honom att känna att han har makten över sina egna instinkter, som han ser som äckliga och omänskliga. Om han kan utrota källan till var dessa sexuella begär kommer ifrån, så känner han att han har kontroll. Piskrappen tyder på att han närmast bestraffar dem, antagligen på grund av att de är utmanande i sitt sätt att vara. Sedan är det faktumet att det inte finns några tecken på sexuella övergrepp. Det får mig att fundera på om det här ett försök till något slags renande, i mördarens ögon.

Porter skakade på huvudet, nästan som om han var en besviken förälder.

"Det är det här jag pratar om", sa han. "Slöseri med tid. Du har grävt dig själv så djupt ner i det här att du inte ens själv vet vad du tror längre — och det kommer sannerligen inte att hjälpa oss. Du kan inte se skogen för alla träd."

Den obekväma tystnaden lade sig åter som en filt över dem. Porter kände sig tydligen färdig med samtalet, för han skruvade upp volymen på radion igen.

Det varade dock bara i några minuter. När de närmade sig Omaha skruvade Porter ner volymen igen, den här gången utan att ha blivit ombedd att göra så. Porter tog till orda, och när han gjorde det lät han nervös, men Mackenzie lade också märke till hur han ansträngde sig för att få det att framstå som att han var den som bestämde.

"Har du någonsin intervjuat barn efter att de förlorat en förälder?" frågade Porter.

"En gång", sa hon. "Efter en drive-by. En elvaårig pojke."

"Jag har gjort det några gånger också. Det är inte kul."

"Nej, det är det inte", instämde Mackenzie.

"Okej, lyssna nu. Vi ska snart ställa frågor till två pojkar om deras döda mamma. Frågan om hennes arbetsplats kommer oundvikligen att dyka upp. Vi kommer att behöva behandla situationen med silkesvantar, och inget illa menat, men det här är ingen lek.

Hon kokade. Han pratade med henne på det där nedlåtande sättet, som om hon var ett barn.

"Låt mig ta kommandot. Du kan erbjuda dig själv som tröst, ifall de skulle börja gråta. Nelson har sagt att systemen kommer vara där också, men jag kan inte tänka mig att hon är kapabel att ge någon trygghet just nu. Hon är antagligen precis lika förstörd som ungarna."

Mackenzie tyckte egentligen inte att det lät som en särskilt bra idé. Men hon visste också att när Porter och Nelson var inblandade så gjorde hon klokt i att välja sina strider. Så om Porter ville ta ansvaret för att fråga ut två sörjande barn om deras döda mamma, så skulle inte hon stå i vägen för hans märkliga egotripp.

"Som du vill", väste hon mellan tänderna.

Det blev tyst i bilen igen, men den här gången skruvade inte Porter upp volymen på radion. Det enda ljud som hördes var prasslet när Mackenzie vände på pappren i hennes knä. Hon var säker på att det fanns en större historia gömd bland de där sidorna och i dokumenten som Nancy hade skickat.

Men för att historien skulle kunna berättas, behövde förstas alla karaktärer presenteras. Men just nu gömde sig huvudkaraktären i skuggorna.

Bilen saktade in och Mackenzie tittade upp när de svängde in i ett tyst kvarter. Hon kände en bekant klump i magen och ville helst vara någon helt annanstans.

De skulle snart prata med en död kvinnas barn.

KAPITEL FEM

Mackenzie blev förvånad när hon kom in i Hailey Lizbrooks lägenhet. Det såg inte ut som hon hade förväntad sig. Det var pryddigt och välstädat, möblerna var smakfullt utplacerade och putsade. Inredningsstilen var typisk för en huslig kvinna, från de matchande kaffemuggarna med gulliga livsvisdomar till kastrullhängare med snirkliga krokar vid spisen. Det var tydligt att hon hade haft ordning och reda i allt från heminredningen till sönernas frisyrier och pyjamasar.

Det var på många sätt den familj hon själv alltid drömt om att ha.

Mackenzie drog sig till minnes från dokumentationen att pojkarna var nio och femton, den äldre var Kevin och den yngre var Dalton. När hon träffade Dalton var det tydligt att han hade gråtit mycket, hans blå ögon var pösiga och rödsprängda.

Kevin, däremot, såg mest arg ut. Detta visade sig inte minst när de satt sig ner och Porter hade tagit kommandot. Han började prata med pojkarna på ett sätt som lät både nedlåtande och som en förskolelärare som försökte för mycket. Mackenzie rös till när hon hörde Porter prata.

"Nu skulle jag behöva veta om er mamma hade några manliga vänner", sa Porter.

Han stod i mitten av rummet medan pojkarna satt i vardagsrumssoffan. Haileys syster, Jennifer, stod i det angränsade köket och rökte en cigarett under köksfläkten.

"Menar du som en pojkvän?" frågade Dalton.

"Javisst, det skulle kunna vara en manlig vän", sa Porter. "Men det är inte riktigt det jag tänker på. Jag menar vilken man som helst som hon kan ha pratat med mer än en gång. Även någon som exempelvis brevbäraren eller någon i mataffären."

Båda pojkarna tittade på Porter som om de förväntade sig att han snart skulle utföra ett trolleritrick eller plötsligt gå upp i rök. Mackenzie gjorde det samma. Hon hade aldrig hört honom prata med en så mjuk röst. Det var nästan komiskt att höra en så mild stämma komma ur hans mun.

"Nej, jag tror inte det", sa Dalton.

"Nej", instämde Kevin. "Och hon hade inte någon pojkvän heller. Inte som jag känner till."

Mackenzie och Porter tittade mot spisen och Jennifer efter ett svar. Hon svarade med en axelryckning. Mackenzie var ganska säker på att Jennifer var i någon form av chock. Det fick henne att fundera på ifall det möjligen skulle finnas någon annan familjemedlem som skulle kunna ta hand om pojkarna ett tag, eftersom Jennifer uppenbarligen inte verkade vara en lämplig vårdnadshavare för tillfället.

"Okej, människor som ni och er mamma var ovänner med då?" frågade Porter. "Hörde ni henne någonsin gråla med någon?"

Dalton skakade bara på huvudet. Mackenzie var rätt säker på att killen var på väg att börja gråta igen. Kevin, däremot, himlade med ögonen mot Porter.

"Nej", sa han. "Vi är inte dumma i huvudet. Vi vet vad du försöker få fram. Du vill veta om vi kan komma på vem som kan ha dödat vår morsa, eller hur?"

Porter såg ut som om han hade fått ett slag i magen. Han sneglade nervöst på Mackenzie men lyckades återfå fattningen hyfsat snabbt.

"Tja, jo", sa han. "Det är vad jag försöker få fram. Men det verkar ju stå klart att ni inte har någon information att ge."

"Tror du det?" sa Kevin sarkastiskt.

Ett spänt ögonblick infann sig där Mackenzie var säker på att Porter skulle ryta ifrån. Kevin såg på Porter med en ansträngd blick, nästan som om han utmanade Porter att fortsätta försöka.

"Ja, ja", sa Porter, "Jag tror bestämt att jag har besvärat er nog, pojkar. Tack ska ni ha."

"Vänta", sa Mackenzie. Hennes invändning kom reflexmässigt och hon blev förvånad själv när hon hörde sin röst.

Porter gav henne en blick som hade kunnat smälta vax. Det var tydligt att han kände att det var slöseri med tid att prata med dessa två sörjande pojkar, särskilt med en femtonårig som hade uppenbart svårt för auktoriteter. Mackenzie skakade av sig hans blick och satte sig på knä så att hon hamnade i ögonhöjd med Dalton.

"Tror du att du skulle kunna gå ut i köket till din moster, en liten stund?"

"Ja", sa Dalton. Hans röst var skör och hes.

"Inspektör Porter, kan inte du gå med honom?"

Återigen fick hon en hatfull blick från Porter. Mackenzie stirrade tillbaka på honom utan att blinka. Hon spände sitt ansikte så att det kändes som sten och hon visade bestämt att den här gången skulle hon inte backa. Ville han tjafsa skulle hon ta diskussionen utanför. Men det var tydligt att han inte ville riskera att generas framför två barn och en nästan katatonisk kvinna.

"Självfallet", väste han mellan tänderna.

Mackenzie väntade en stund medan Porter och Dalton gick in i köket.

Hon reste sig upp igen. Hon visste att när barn kommit upp i runt tolvårsåldern så fungerade inte längre taktiken att sitta på knä och prata.

Hon såg på Kevin och märkte att trotsigheten han visat Porter fortfarande satt i.

Mackenzie hade ingenting emot tonåringar, men hon visste att de ofta var svåra att prata med, särskilt när de var mitt uppe i sorgearbetet. Men hon hade sett hur Kevin svarat Porter och tänkte att hon visste hur hon skulle kunna nå fram till honom.

"Jag tror att jag fattar, Kevin", sa hon. "Känner du att vi dök upp här för fort? Tycker du att vi är okända som kommer här och ställer frågor så snart efter att ni fick höra nyheterna om er mamma?"

"Typ", sa han.

"Känner du inte för att prata just nu?"

"Jo, jag är okej med det", sa Kevin. "Men den där gubben är en idiot."

Mackenzie såg en öppning. Hon skulle kunna ta sin vanliga professionella och formella roll, eller så skulle hon ta vara på det här tillfället och bli bundis med en arg tonårspojke. Hon visste att i tonåringars värld så var ärlighet det viktigaste av allt. De gick med på vad som helst när deras känslor fick styra.

"Du har rätt", sa hon. "Han är en idiot."

Kevin tittade storögt på henne. Hon hade överraskat honom. Det var tydligt att detta inte var ett svar han hade väntat sig.

"Men det ändrar inte faktumet att jag måste jobba med honom", tillade hon med sin mest inkännande röst. "Det ändrar inte heller faktumet att vi är här för att hjälpa er. Vi vill få reda på vem som gjorde det här mot din mamma, vill inte du det?"

Han var tyst en lång stund, sedan nickade han.

"Tror du att du skulle kunna prata med mig, då?" frågade Mackenzie. "Bara några snabba frågor, sen sticker vi härifrån."

"Och vem kommer hit efter det?" frågade Kevin misstänksamt.

"Ska jag vara ärlig?"

Kevin nickade och hon såg att han var nära att börja gråta. Hon undrade ifall han hade hållit tillbaka tårarna under hela den här tiden, för att framstå som stark inför sin bror och moster.

"Tja, efter att vi åker härifrån så kommer vi att rapportera in den information som vi fått, och sedan kommer socialtjänsten att komma hit för att kunna säkerställa att din moster Jennifer är lämplig att ta hand om er under tiden som de sista förberedelserna görs för din mamma."

"För det mesta är hon lugn", sa Kevin och tittade mot Jennifer. "Men hon och morsan var riktigt nära. Typ som bästa vänner."

"Så är det med systrar ibland", sa Mackenzie, utan att ha en aning om ifall det var sant eller inte. "Men nu behöver jag veta om du kan fokusera på mina frågor. Kan du det?"

"Ja."

"Vad bra. Så, jag tycker inte om att behöva fråga dig om det här, men det är rätt viktigt. Vet du vad din mamma arbetade med?"

Kevin nickade samtidigt som han stirrade ner mot golvet.

"Ja", sa han. "Och jag vet inte hur, men andra i skolan visste också. Någons kåta farsa var antagligen på klubben och såg henne och kände igen henne från något föräldramöte eller något. Det suger. Jag blev retad för det jämt."

Mackenzie kunde bara föreställa sig vilken plåga det måste ha varit, men hon fick också förbannat mycket större respekt för Hailey Lizbrook. Visst, hon strippade mot betalning på kvällarna men under dagtid var hon uppenbarligen en mamma som var engagerad i sina barn.

"Okej", sa Mackenzie. "Eftersom du känner till hennes arbetsplats, så kan du föreställa dig vilken typ av män som går till den ett sånt ställe, eller hur?"

Kevin nickade, och Mackenzie såg hur den första tåren gled nedför hans vänstra kind. Hon var nära att sträcka ut sin hand mot honom för att ge tröst, men hon ville inte riskera att det skulle göra honom upprörd.

"Jag vill att du hjälper mig genom att fundera på om din mamma någonsin kom hem och var arg eller upprörd över någonting. Jag vill också att du funderar på några män som kan ha... ja, om några män följde med henne hem."

"Ingen följde någonsin med henne hem", sa han. "Jag såg typ aldrig morsan arg eller upprörd över någonting. Enda gången jag såg henne upprörd var när hon höll på att tjafsa med juristerna förra året."

"Juristerna?" frågade Mackenzie. "Vet du varför hon pratade med jurister?"

"Typ. Jag vet att någonting hände på jobbet en kväll och att hon vände sig till några jurister efter det. Jag hörde delar av det när hon pratade i telefon. Jag är rätt säker på att hon pratade med dem om ett besöksförbud."

"Och tror du att detta handlade om något som hänt på arbetsplatsen?"

"Jag är inte helt säker", sa Kevin. Han verkade lite uppmuntrad när han märkte att han hade berättat något som skulle kunna vara till hjälp. "Men jag tror det."

"Detta var till stor hjälp, Kevin", sa Mackenzie. "Finns det något annat du kan komma på?"

Han skakade långsamt på huvudet och tittade sedan Mackenzie i ögonen. Han försökte vara stark men det fanns så mycket sorg i pojkens ögon att det fick Mackenzie att undra hur det var möjligt att han ännu inte hade brutit ihop.

"Mamma skämdes över det, vet du." sa Kevin. "Hon jobbade hemifrån litegrann under dagarna. Hon var någon slags teknisk skribent, gjorde hemsidor och så. Men jag tror inte att hon tjänade så mycket pengar. Hon gjorde det andra för att tjäna pengar för att vår pappa... ja, han stack för längesen. Han skickar aldrig pengar längre. Så mamma... hon var tvungen att ta det här andra jobbet. Hon gjorde det för mig och Dalton och..."

"Jag vet", sa Mackenzie, och den här gången sträckte hon ut handen. Hon lade sin hand på hans axel och han verkade vara tacksam över det. Hon märkte att han verkligen ville gråta men att han antagligen inte tänkte låta det hända framför främlingar.

"Inspektör Porter", sa Mackenzie. Han kom ut från det andra rummet och stirrande på henne.

"Hade du några fler frågor?" Hon skakade subtilt på huvudet när hon ställde frågan, i hopp om att han skulle fatta vinken.

"Nej, jag tror att vi är klara här", sa Porter.

"Okej", sa Mackenzie. "Återigen, stort tack för vi fick prata med er, killar."

"Ja, tack", sa Porter och anslöt till Mackenzie i vardagsrummet. "Jennifer, du har ju mitt nummer så om du kommer på någonting som skulle kunna vara till hjälp för oss, tveka inte att höra av dig. Även de minsta sakerna kan vara till stor hjälp."

Jennifer nickade och kraxade fram ett "tack."

Mackenzie och Porter lämnade och gick några trärappor ner mot lägenhetskomplexets parkeringsplats. När de var på tillräckligt långt avstånd från lägenheten, gick Mackenzie närmare Porter. Hon kunde känna hur han nästan kokade över av ilska, men hon valde att strunta i det.

"Jag fick en ledtråd", sa hon. "Kevin sa att hans mamma jobbade på att få igenom ett besöksförbud mot någon på arbetsplatsen förra året. Han sa att det var den enda gången han sett henne verkligen upprörd eller arg över någonting."

"Bra", sa Porter. "Det betyder att någonting gott kom ur att du underminerade mig."

"Jag underminerade dig inte", sa Mackenzie. "Det var helt enkelt så att jag såg att situationen mellan dig och den äldste sonen höll på att spåra ur, så jag bröt in för att lösa det."

"Skitsnack", sa Porter. "Du fick mig att verka svag och underlägsen inför ungarna och deras moster."

"Det är inte sant", sa Mackenzie. "Och även om det var sant, vad spelar det för roll? Du pratade med barnen som att de var idioter och knappt förstod språket."

"Du agerade på ett uppenbart respektlöst sätt", sa Porter. "Låt mig påminna dig om att jag har haft det här yrket längre än vad du har levt. Om jag behöver någon som bryter in och hjälper mig, så kan du vara jävligt säker på att jag frågar först."

"Du avslutade det, Porter" svarade hon. "Det var över, minns du det? Det fanns inget kvar att underminera. Du var på väg ut genom dörren. Det var ditt beslut. Och det var fel beslut."

De hade nått bilen nu, och medan Porter låste upp storrade han med brinnande ögon på Mackenzie över taket.

"När vi kommer tillbaka till stationen kommer jag att gå till Nelson och lämna in en förfrågan om att bli omplacerad. Jag är färdig med den här respektlösheten."

"Respektlösheten", sa Mackenzie och skakade på huvudet. "Du vet inte ens vad det ordet betyder. Du skulle ju kunna börja med att fundera på hur du behandlar mig."

Porter gav ifrån sig en skälvande suck och satte sig i bilen, utan att säga något mer. Mackenzie var fast besluten att inte låta Porters stela humör få henne ur balans, när även hon satte sig i bilen. Hon tittade över axeln mot lägenheten och undrade om Kevin hade tillåtit sig själv att gråta ännu. I det stora hela så framstod bråket med Porter inte som särskilt viktigt.

"Vill du avrapportera?" frågade Porter, tydligt förbannad över att ha blivit trampad på.

"Ja," sa hon och tag fram sin telefon. Medan hon letade fram Nelsons nummer kunde hon inte förneka att en viss tillfredsställelse långsamt växte i henne. En ansökan om besöksförbud hade lämnats in för ett år sedan och nu var Hailey Lizbrook död.

Vi har den jäveln, tänkte hon.

Men samtidigt undrade hon om det verkligen skulle vara så enkelt att lösa det här saken.

KAPITEL SEX

Mackenzie kom hem klockan 22:45, utmattad. Det hade varit en lång och krävande dag, men hon visste att hon inte skulle kunna sova ännu på ett tag. Hon var alldeles för fokuserad på ledtråden som Kevin Lizbrook hade lämnat. Hon hade ringt in informationen till Nelson, som hade lovat att han skulle ordna så att någon ringde till strippklubben och den av advokatfirmorna som hade arbetat med att ta fram hennes ansökan om besöksförbud.

Medan hennes hjärna jobbade på högarv satte Mackenzie på lite musik, tog en öl från kylskåpet och tappade upp ett bad. Vanligtvis var hon inte förtjust i att bada, men ikväll kändes musklerna i hennes kropp alldeles för spända. Under tiden som badkaret fylldes med vatten gick hon runt och plockade upp efter Zack, som uppenbarligen hade väntat till sista sekunden igen med att ta sig iväg till jobbet.

Hon och Zack hade flyttat ihop för lite över ett år sedan, i ett försök att vidta alla tänkbara åtgärder i sin relation för att avvärja frågan om giftermål så länge som möjligt. Mackenzie kände sig redo att gifta sig, men Zack verkade livrädd. De hade varit tillsammans i tre år nu, och medan de två första åren varit jättebra, hade det senaste året snarare definierats av monotoni och Zacks rädsla för att vara ensam och att gifta sig. Om han fick möjligheten att befinna sig någonstans mellan de två alternativen, med Mackenzie som sin trygghet, så verkade han vara nöjd.

Samtidigt som hon samlade ihop två smutsiga tallrikar från soffbordet och klev över en Xbox-skiva på golvet, funderade Mackenzie på om hon var färdig med att vara en snuttefilt. Det var dessutom så att hon inte längre sig säker på att hon skulle vilja gifta sig med Zack om han skulle fråga henne imorgon. Hon kände honom allt för väl, hon hade föreställt sig hur livet som gift med honom skulle vara, och ärligt talat såg det inte särskilt lovande ut.

Hon hade fastnat i ett dött förhållande, med en partner som inte satte värde på henne. På samma sätt, insåg hon, satt hon fast i ett jobb där kollegorna inte uppskattade henne. Det kändes som att hela hennes liv hade hakat upp sig. Hon visste att hon behövde förändra saker och ting men det kändes skrämmande. Och med tanke på hur utmattad hon var, så hade hon helt enkelt inte energin som krävdes.

Mackenzie gick tillbaka till badrummet och vred av vattenkranen. Ångan steg upp från vattenytan, som om den ville välkomna henne att kliva i. Hon klädde av sig, såg sig i spegeln och blev genast än mer påmind om att hon hade spenderat åtta år av sitt liv med en man som inte hade någon direkt vilja att binda sig. Hon kände att hon var attraktiv, på ett alldagligt sätt. Hon hade ett snyggt ansikte (kanske särskilt när hon hade håret uppsatt) och hon hade en fast kropp, även om den var lite smal och muskulös. Hennes mage var platt och hård — till den grad att Zack ibland skämtade om att hennes magrutor fick honom att känna sig hotad.

Hon gled i badkaret, med ölen vilande på ett litet bord bredvid henne. Hon andades ut tungt och lät vattnet omsluta henne. Hon blundade och slappnade av så gott hon kunde, men bilden av Kevin Lizbrooks ögon återkom ständigt framför henne, som i en loop.

Sorgen i dem hade varit nästan outhärdlig. Den påminde om en smärta som Mackenzie burit en gång, men som hon hade lyckats pressa tillbaka någonstans djupt inom sig.

Hon blundade och halvsov, bilden förföljde henne under hela tiden. Hon kände en tydlig närvaro, som om Hailey Lizbrook fanns i rummet med henne och uppmanade henne att lösa mordet.

*

Zack kom hem en timme senare, direkt från ett tolvtimmarspass på en lokal textilfabrik. Varje gång Mackenzie kände doften av smuts, svett och smörjmedel på honom, påmindes hon om att Zack saknade ambition. Mackenzie hade inget problem med jobbet i sig, det var ett respektabelt yrke för män som var byggda för hårt arbete och hängivenhet. Men Zack hade en kandidatexamen som han hade planerat att använda för att komma in på ett masterprogram och bli lärare. Den planen hade

fallit i glömska för fem år sedan och han hade varit fast i rollen som arbetsledare på textilfabriken sedan dess.

Mackenzie var inne på sin andra öl när han kom hem, och hon satt i sängen och läste en bok. Hon tänkte att hon skulle försöka somna runt tretiden, vilket skulle ge henne en stabil nattsömn på fem timmar, innan hon skulle åka till jobbet vid nio nästa morgon. Hon hade aldrig brytt sig om sömnen särskilt mycket och hade upptäckt att om hon sov mer än sex timmar så var hon snarare slö och surmulen dagen efter.

Zack kom in i rummet med sina smutsiga arbetskläder. Han sparkade av sig skorna vid sidan av sängen och tittade på henne. Hon hade på sig ett linne och ett par cykelshorts.

"Hej älskling", sa han och studerade henne ingående. "Det här är trevligt ju att komma hem till."

"Hur var din dag?" frågade hon, utan att knappt titta upp från sin bok.

"Den var okej", sa han. "Men sen kom jag hem och hittade dig så här och då blev den plötsligt mycket bättre." Med de orden kröp han ner i sängen och mot henne. Han förde sin hand mot hennes kind och vinklade sitt huvud för att kyssa henne.

Hon släppte boken och drog sig genast undan. "Zack, är du galen?" frågade hon.

"Vadå?" frågade han konfunderat.

"Du är ju jättesmutsig. Inte nog med att jag precis har tagit ett bad, du smutsar ju ner lakanen med gud vet vad för all äcklig sörja."

"Herregud", sa han irriterat. Han såg medvetet till att smutsa av sig så mycket han kunde på lakanen när han rullade av sängen. "Varför är du så petig?"

"Jag är inte petig", sa hon. "Men jag skulle föredra att inte bo i en svinstia. Tack så mycket för att du städade efter dig innan du stack till jobbet, förresten."

"Åh, vad det är härligt att vara hemma", hånlog Zack, innan han gick till badrummet och stängde dörren efter sig.

Mackenzie suckade och drack det sista ur ölen. Hon såg sig sedan omkring i rummet. Zacks smutsiga arbetskläder låg fortfarande på golvet — där skulle de ligga tills han tog på sig dem nästa dag. Hon visste också att när hon skulle vakna imorgon och gå till badrummet, så skulle hon hitta hans smutsiga kläder i en hög på golvet där.

Skit samma, tänkte hon och återvände till sin bok. Hon läste bara några sidor, medan hon lyssnade på ljudet av rinnande vatten från badrummet där Zack duschade. Hon lade undan boken och gick ut till vardagsrummet. Hon plockade sin portfölj, bar den till sovrummet och tog fram den senaste akten om Lizbrook-mordet som hon hade hämtat på stationen innan hon åkte hem. Även fast hon behövde vila, om så bara för några timmar, kunde hon inte låta bli.

Hon läste igenom dokumenten, borrhade sig djupt ner i detaljerna i hopp om att hitta något nytt. När hon var säker på att alla spår hade undersökts, såg hon Kevins tårfyllda ögon framför sig och det drev henne till att gå igenom alla dokumenten en gång till. Mackenzie var så uppslukad av sina papper att hon inte märkte när Zack kom in i rummet. Han luktade mycket bättre nu, och med handduken virad kring midjan såg han mycket bättre ut också.

"Förlåt för det där med lakanen", sa Zack, nästan frånvarande, medan han lät handduken falla och tog på sig ett par boxersshorts. "Jag... jag vet inte... det är bara det att jag inte kan komma ihåg när du senast faktiskt gav mig någon uppmärksamhet."

"Pratar du om sex?" frågade hon. Till hennes förvåning kom hon på sig själv med att faktiskt vilja ha sex. Det kanske var det som skulle krävas för att hon skulle kunna slappna av och sedan kunna somna.

"Inte bara sex", sa Zack. "Jag menar all typ av uppmärksamhet. Jag kommer hem och antingen sover du eller så läser du brottsakter."

"Tja, det gör jag ju efter jag plockat upp din skit som du lämnat under dagen", sa hon. Du lever ditt liv som en liten pojke som väntar på att mamma ska städa upp efter honom. Så, jo, ibland jobbar istället för att glömma hur frustrerande du kan vara."

"Så, tillbaka till det här igen, alltså?" frågade han.

"Tillbaka till vad?"

"Tillbaka till att du gräver ner dig i arbete som ett sätt att ignorera mig."

"Jag använder det inte som ett sätt att ignorera dig, Zack. Just nu bryr jag mig mer om att ta reda på vem som brutalt mördade en tvåbarnsmamma än att säkerställa att du får den uppmärksamhet du behöver."

"Precis det här", sa Zack, "är anledningen till varför jag inte har bråttom att gifta mig. Du är redan gift med ditt jobb."

Det fanns tusentals kommentarer hon skulle kunna ge honom som svar, men Mackenzie visste att det var meningslöst. Hon visste att han, på ett sätt, hade rätt. I princip varje kväll fann hon sig mer intresserad av brottsakter som hon tagit hem, än av Zack. Hon älskade honom fortfarande, utan tvekan, men det fanns inget med honom som var nytt eller utmanande.

"God natt", sa han bittert och kröp ner i sängen.

Hon tittade på hans nakna rygg och undrade om det, på något sätt, var hennes ansvar att ge honom uppmärksamhet. Skulle det göra henne till en bra flickvän? Skulle det göra henne till ett bättre kap för en man som var livrädd för att gifta sig?

Den plötsliga impulsen att vilja ha sex var glömd. Mackenzie ryckte på axlarna och återgick till brottsakterna.

Om hennes privatliv höll på att tyna bort, så fick det väl vara så. Det här livet, inuti brottsfallet, kändes mer på riktigt för henne i vilket fall som helst.

*

Mackenzie gick mot hennes föräldrars sovrum, och innan hon kommit över tröskeln så kände hon lukten av någonting som fick hennes sjuåriga mage att vända sig ut och in. Det var en skarp doft, som påminde om den som fanns inuti hennes spargris — en doft av kopparmynt.

Hon klev in i rummet och såg fotändan av sängen, en säng som hennes mamma inte hade sovit i sedan ett år tillbaka eller så — en säng som såg ut att vara alldeles för stor för bara hennes pappa.

Hon såg honom där, benen hängde över ena sidan av sängen, armarna var utsträckta som om han försökte flyga. Det var blod överallt. På sängen, på väggen, till och med en del i taket. Hans ansikte var vänt åt höger, som om han försökte att inte titta på henne.

Hon visste omedelbart att han var död.

Hon tog ett steg mot honom, hennes bara fötter trampade i blodstänket, ovilliga att gå närmare, men tvungna att göra det.

"Pappa", viskade hon. Hon grät redan.

Hon sträckte sig mot honom, livrädd, men hon drogs mot honom som en magnet.

Plötsligt vände han sig om och stirrade på henne, fast han var död.

Mackenzie skrek.

Hon öppnade sina ögon och såg sig omkring i rummet med förvirring. Brottsakterna låg fortfarande utspridda i hennes knä. Zack sov bredvid henne, hans rygg var fortfarande vänd mot henne. Hon tog ett djupt andetag och torkade svetten ur pannan. Det var bara en dröm.

Sedan hörde hon ett knarrande.

Mackenzie stelnade till. Hon tittade mot dörren till sovrummet och gick sakta ur sängen. Hon hade hört knarret från den lösa brädan i vardagsrummet, ett ljud hon bara hörde när någon gick i vardagsrummet. Visst, hon hade sovit och varit mitt uppe i en mardröm, men hon hade hört det.

Eller hade hon det?

Hon var på benen och tog fram sin tjänstepistol från den översta byrålådan där den låg bredvid hennes bricka och lilla handväska. Hon lutade sig ljudlöst runt dörrkarmen och gick sedan ut i hallen. Skenet från gatubelysningen utanför filtrerades genom vardagsrummets persienner och avslöjade att rummet var tomt.

Hon gick in i rummet, med pistolen i ett stadigt grepp framför sig. Magkänslan sa att det inte fanns någon i rummet, men hon var fortfarande skakad. Hon visste att hon hade hört knarret från golvplankan. Hon fram gick till den delen av rummet, precis framför soffbordet, och hon hörde knarret.

Från ingenstans kom hon att tänka på synen av Hailey Lizbrook. Hon såg framför sig piskrappen på kvinnans rygg och spåren i marken. Hon började skaka. Hon tittade stumt ner på pistolen i sina händer och försökte komma på när ett fall senast hade påverkat henne så här mycket. Vad hade hon trott egentligen? Att mördaren hade varit där i hennes vardagsrum och smugit på henne?

Mackenzie återvände irriterad till sovrummet. Hon placerade tyst pistolen i den översta byrålådan och gick till sin sida av sängen.

Hon kände sig fortfarande lite uppskrämd och hade resterna från mardrömmen surrande i huvudet, när hon lade sig ner. Hon stängde ögonen och försökte somna igen.

Men hon visste att det väntade tuffa tider. Hon var plågad, av de levande och de döda.

KAPITEL SJU

Mackenzie kunde inte minnas när stationen senaste hade varit så kaotisk. Det första hon såg när hon kom in genom entrédörrarna var Nancy som kom springande i korridoren mot någons kontor. Hon hade aldrig tidigare sett Nancy röra sig så snabbt. Dessutom hade varenda polis hon passerade, på väg till konferensrummet, ett oroligt ansiktsuttryck.

Det verkade som att morgonen skulle bli händelserik. Det fanns en spänning i luften som påminde henne om den tjocka atmosfären som infann sig innan en riktigt häftig sommarstorm.

Hon hade känt av spänningen redan innan hon åkte hemifrån. Det första samtalet hade kommit 07:30 och hon hade informerats att de skulle följa upp ledtråden inom några timmar. Tydligt hade det, medan hon sov, visat sig att ledtråden som hon lyckats få ur Kevin varit väldigt lovande. En arresteringsorder hade utfärdats och en plan för gripande höll på att arbetas fram. En sak hade dock redan fastslagits: Nelson ville att hon och Porter skulle plocka in den misstänkte.

Under de tio minuter som hon varit på stationen hade det varit kaos. Medan hon hällde upp en kopp kaffe, röt Nelson ut sina order till alla samtidigt som Porter såg gravallvarlig ut i en stol vid konferensbordet. Porter påminde om ett tjurigt barn som försökte få uppmärksamhet. Hon visste att det måste störa honom något enormt att denna ledtråd hade kommit från en pojke som Mackenzie pratat med — en pojke som han hade varit beredd att gå ifrån.

Mackenzie och Porter hade fått uppdraget, och två andra bilar var anvisade att följa dem ifall de skulle behöva uppbackning. Det var den fjärde gången under hennes karriär som hon hade fått uppdraget att utföra ett sådant gripande, och hon skulle aldrig tröttna på adrenalinpåslaget som infann sig när det skedde. Trots energipåslaget som forsade genom henne höll sig Mackenzie lugn och samlad. Hon gick ut från konferensrummet med ett upphöjt lugn och självförtroende, och började känna att det här var hennes fall nu, oavsett hur gärna Porter ville att det skulle vara hans. När hon var på väg ut kom Nelson fram till henne och tog henne lätt i armen.

"White, kan jag få prata med dig en sekund?"

Han tog henne åt sidan och puttade henne mot kopiatorrummet innan hon hann svara. Han såg sig omkring med en konspiratorisk blick och säkerställde att ingen annan befann sig på höravstånd. Sedan tittade han på henne på ett sätt som fick henne att undra om hon gjort något fel.

"Lyssna", sa Nelson, "Porter kom till mig igår kväll och frågade om han fick bli omplacerad. Jag sa blankt nej. Jag sa till honom att det vore dumt av honom att hoppa av det här fallet nu. Vet du varför han vill bli omplacerad?"

"Han tycker att jag trampade honom på tårna igår kväll", sa Mackenzie. "Men det var tydligt att ungarna inte gav honom några svar och att han inte tänkte försöka särskilt mycket för att nå dem heller".

"Åh, du behöver inte förklara det där för mig", sa Nelson. "Jag tycker att du gjorde ett jävligt bra jobb men den äldsta grabben. Han hade till och med sagt till några av de andra som åkte dit — inklusive socialtjänsten — att han verkligen gillade dig. Jag ville bara att du skulle veta att Porter är förbannad idag. Om han ger dig någon skit, så säger du till mig. Men jag tror inte att han kommer att göra det. Även om han inte är din största beundrare, så fattade jag, utan att han sa det rätt ut, att han respekterar dig skitmycket. Men det stannar mellan oss, okej?"

"Ja, sir", sa Mackenzie, överraskad över det plötsliga stödet och uppmuntrandet.

"Då så", sa Nelson, och klappade henne försiktigt på ryggen. "Stick och hämta in killen nu".

Mackenzie gick ut till parkeringsplatsen där Porter redan satt i bilens förarsäte. Han gav henne en vad fan var det som tog sådan tid-blick när hon skyndade sig mot bilen. Så fort hon satt sig, körde Porter ut från parkeringen innan Mackenzie ens helt hunnit att stänga dörren.

"Jag antar att du tog del av hela rapporten i morse?" frågade Porter medan han svängde ut på motorvägen. Två andra bilar körde upp bakom dem, med Nelson och fyra andra poliser som förstärkning om det skulle behövas.

"Det gjorde jag", sa Mackenzie. "Clive Traylor, en fyrtioettårig dömd sexualförbrytare. Satt sex månader i fängelse för att ha attackerat en kvinna 2006. Han arbetar för närvarande i ett lokalt apotek men gör också en del träarbete från ett litet skjul på sin tomt."

"Jaha, då måste du ha missat Nancys senaste memo", sa Porter.

"Har jag?" frågade hon. "Vad har jag missat?"

"Fanskapet hade flera träpålar bakom sitt skjul. Intel visar att pålarna har nästan exakt samma storlek som den vi hittade ute på majsältet."

Mackenzie skrollade igenom sina mail på telefonen och såg att Nancy hade skickat ut informationen för mindre än tio minuter sedan.

"Det låter som vår kille då", sa hon.

"Det kan du ge dig på", sa Porter. Han lät som en robot, som om han hade blivit programmerad att säga vissa saker. Han tittade inte på henne en enda gång. Det var tydligt att han var förbannad, men det var okej för Mackenzie. Så länge han använde ilskan och beslutsamheten till att fånga in den misstänkte, så kunde hon inte bry sig mindre.

"Jag får väl nämna elefanten i bilen", sa Porter. "Det gjorde mig skitförbannad när du tog över igår kväll. Men tamen, du utförde någon form av mirakel med grabben igår. Du är skarpare än vad jag gett dig beröm för, jag erkänner det. Men respektlösheten..."

Han tappade bort sig där, som om han var osäker på hur han skulle slutföra meningen. Mackenzie svarade ingenting. Hon tittade bara rakt fram och försökte smälta faktumet att hon precis hade fått vad som nästan skulle kunna anses vara komplimanger från två väldigt osannolika håll, under de senaste femton minuterna.

Plötsligt kände hon att det här kunde bli en riktigt bra dag. Förhoppningsvis skulle de mot slutet av dagen ha plockat in mannen som var skyldig till mordet på Hailey Lizbrook och flera andra olösta mord de senaste tjugo åren. Om det var belöningen, kunde hon sannerligen tolerera Porters sura humör.

*

Mackenzie tittade ut och kände sig nedstämd av att se hur bostadsområdena förändrades, när Porter körde in i de försummade förorterna till Omaha. Välbärgade kvarter ledde till lägenhetskomples med billiga hyresrätter och efter dem kom de mer ruffiga bostadsområdena.

Snart hade de nått Clive Trayers område, som bestod av bostäder för de med lägre inkomster, belägna på halvdöda gräsmattor och försedda med skeva postlådor längs gatan. Raderna av hus såg ut att aldrig upphöra, det ena huset såg mer försummat ut än det andra. Hon visste inte vad som var mest ledsamt för henne: försummelsen eller den förlamande monotonin.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.